

A Győri Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt **felperesnek** a ...főszerkesztő által képviselt **alperes** ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2016. szeptember 27. napján meghozott 7.P.21.180/2016/16/I. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság az "**A**" internetes portálon „...” című 2016. július 1. napján megjelent közleményének az elsőfokú ítélet indokolásában 6., 7., 8., 9., 10. és 11. tételszám alatti cikkrészleteivel kapcsolatban az alperest helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes megbízott főigazgatója a felperes dolgozóihoz címzett 2015. december 3-i köszöntőjében kifejezésre jutatta, hogy változásokat szeretne a felperes felépítésében és működtetésében. "**B**" 2015. december 1. napjával történt főigazgatói megbízatását követően a felperes hét vezető beosztású munkavállalójának - köztük az orvos-igazgatónak, a légimentő szervezet

orvos-igazgatójának, a gazdasági igazgatónak, a stratégiai és HR igazgatónak, valamint a gépjármű osztályvezetőnek - a közalkalmazotti jogviszonya szűnt meg. "C" gazdasági igazgató munkaviszonyát a felperes fenntartója, az Emberi Erőforrások Minisztere 2016. március 3. napján azonnali hatályú munkáltatói felmondással, "D" gépjármű osztályvezető közalkalmazotti jogviszonyát 2016. június 1. napján a főigazgató rendkívüli felmentéssel, a 2016. április 14. napján elrendelt belső vizsgálat eredményeként szüntette meg. "E" orvos-igazgató közalkalmazotti jogviszonya 2015. december 18. napján közös megegyezéssel került megszüntetésre. Az "F" Kft. ügyvezetője 2016. május 9-i hatállyal mondta fel "G" munkaviszonyát. A megbízott főigazgató a felperes főigazgatóságán öt olyan személlyel létesített közalkalmazotti, illetőleg megbízási jogviszonyt, akik korábban egészségügyi területen nem dolgoztak. 2016. június 30. napjával a felperes 21 megyei vezető mentőtisztjének vezetői megbízatása járt le. A vezető mentőtiszt pályázatok 2016 májusában kerültek kiírásra. A pályázat beadásának határideje 2016. május 27. volt. A pályázati feltételek között eredetileg minimum 10 év mentőtiszt tapasztalat szerepelt. A felperes vezetése bővíteni kívánta a potenciális pályázók körét, ezért a pályázat kiírója e feltételt utóbb törölte. A 45 pályázó meghallgatására 2016. június 27-29. napja között került sor. A pályázókat hét tagú bíráló bizottság hallgatta meg, és értékelte őket a pályáztatási folyamat elején rögzített szempontrendszer szerint. A bíráló bizottság tagjai egyenként pontoztak, majd a pontszámok átlagolásával került kialakításra a pályázók végleges pontszáma. A bíráló bizottság a felperes orvosszakmai igazgatójából, a regionális igazgatóból, a megbízott stratégiai és HR igazgatóból, a főigazgatói kabinet két tagjából - köztük egy biztonsági szakértőből - , a ... és a Közalkalmazotti Tanács egy-egy delegáltjából állt. 2016. június 27. napján a ... alelnökét "H" -t az Egészségügyi Szakdolgozói Kamara Mentőtiszt Egyesületének tagja helyettesítette a bíráló bizottságban. "H" maga is pályázó volt, és egyedüli pályázóként kapta meg a maximális 10 pontot. Azon a napon, amikor a bíráló bizottság tagjaként eljárta a saját megyéjének pályázói nem kerültek meghallgatásra. A vezető mentőtisztek meghallgatásáról készült jegyzőkönyvben az nem került feltüntetésre, hogy "H" is tagja volt a bíráló bizottságnak. Négy pályázót a bíráló bizottság nem hallgatott meg, egyet egészségi állapota, hármat külföldi tartózkodásuk miatt. A meg nem hallgatott pályázók közül "I" vezetői kinevezést kapott, ő korábban is betöltötte a megyei vezető mentőtiszt pozíciót. A régió vezetőjén kívüli további hat régióigazgató szakmai véleményét a felperes megbízott főigazgatója nem kérte ki, amit utóbb a régióigazgatók sérelmeztek is, mivel a vezető mentőtisztekkel ők állnak közvetlen munkakapcsolatban, alá-fölérendeltségi viszonyban. A korábbi vezető mentőtisztek közül tíz személy nem kapott újabb vezetői megbízatást. A vezető mentőtisztek személyére vonatkozó

döntést a felperes megbízott főigazgatója hozta meg, négy esetben eltérve a bíráló bizottság javaslatától. ... Megyében már a pályáztatási folyamatot megelőzően közszájon forgott, hogy "J" lesz a vezető mentőtiszt, aki azt követően kezdte ezt hangoztatni, hogy a felperes megbízott főigazgatójától meghallgatását kérte. 2016. június 30-án a felperes valamennyi dolgozója részére kiküldésre került az új vezető mentőtisztek névsorát tartalmazó hírlevél. A pályázók közül többen 2016. július 1. napján Semmelweis napon nyitották meg a hírlevet és abból értesültek a vezető mentőtiszti pályázatok eredményéről. Az alperes főszerkesztője 2016. június 27. napján a "K" újságírójaként fordult a felpereshez kérdéseivel, illetve közérdekű adatigényléssel. 2016. július 1. napjáig, a perbeli újságcikk megjelenéséig a felperestől az alperes választ vagy bármilyen reakciót nem kapott.

A törvényszék rögzítette, hogy a felperes a 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § /2/ bekezdése szerinti helyreigazítási kérelmét - bár azon a kiadó "L" Kft. is feltüntetésre került - a főszerkesztőnek címezte. A helyreigazító közlemény közzétételének határideje 2016. július 17-én, a sajtó-helyreigazítási per megindításának a Pp. 343. § /3/ bekezdés szerinti határideje 2016. augusztus 1-jén járt le. A felperes a keresetlevelét 2016. július 26-án előterjesztette, abban alperesként a kiadót nevesítette, az "A" Hírportál Szerkesztőségét 2016. szeptember 2-án vonta perbe.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek a permegszüntetés iránti, a Pp. 130. § /1/ bekezdés h/ pontjára figyelemmel a Pp. 157. § a/ pontjára alapított kérelmét nem találta alaposnak. Megállapította, hogy az alperesi cikk az Smtv. 1. § 6./ pontja szerinti sajtóterméknek minősülő hírportálon jelent meg. Rámutatott, hogy bár az alperes helytállóan hivatkozott a 4/2003. PJE és Pp. 130. § /1/ bekezdés h/ pontjában írtakra, ez utóbbi jogszabályhelyek a Pp. 130. § /1/ bekezdés g/ pontjával összhangban kell értelmezni. E körben utalt az EBH 2008.1877. számú eseti döntésre, valamint a Kúria Pfv.IV..../2014/4. számú, a Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV..../1998/2. számú, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla 2.Pfv..../2010/5. számú és 2.Pf..../2005/3. számú határozataira. Kiemelte, hogy a Pp. 130. § /1/ bekezdés h/ pontja a külön jogszabályban megállapított keresetindítási határidő elmulasztását szankcionálja, míg a sajtó-helyreigazítási per határidejét a Pp. szabályozza.

Az Smtv. 12. § /1/ és /2/ bekezdésében írtakra, valamint a BDT 2010.2230. számú eseti döntésben írtakra figyelemmel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes a helyreigazítási kérelem 2016. július 11-i teljes közlésével a helyreigazítási kötelezettségének nem tett eleget, mert a helyreigazító közleményt újságírói kommentárral látta el, az abban sérelmezett állításokat

megismétlő, megerősítő, a felperes által valóként megjelölt tényeket cáfoló keretbe foglalta.

Utalt arra, hogy az Alaptörvény IX. Cikk /1/ és /2/ bekezdésében és a 13/2014. (IV.18.) AB határozatban írtakra tekintettel a közéleti viták elválaszthatatlan részét alkotja a közügyek alakításában részt vevő személyek nyilvános bírálata. A közügyek szabad vitatása így szükségszerűen együtt jár a közszereplők tevékenységének akár éles hangú, vagy túlzó kritikájával, illetve nézeteik hitelességének megkérdőjelezésével, szabad cáfolatával és bírálatával. A 36/1994. (VI.24.) AB határozatban írtakra figyelemmel rámutatott, hogy a vélemény-nyilvánítás szabadsága nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlán tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában volt a közlés valótlanságának (tudatosan hamis közlés), vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartamának vizsgálata, de a vélemény-nyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságát elmulasztotta. A 13/2014. (IV.18.) AB határozatra utalva rámutatott, hogy a tényállítás és az értékítélet közötti különbségtétel lényege, hogy a míg a tények valósága bizonyítást nyerhet, addig az értékítéletek bizonyíthatóságáról, vagyis azok igazságtartamáról nem is lehet beszélni.

Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy „szakmán kívüli vezetők az felperesnél” (2.), „elhivatott mentőtisztek kerültek lapátra” (5.), „tíz leváltott korábbi vezető mentőtiszt ... éppen Semmelweis napon kapta meg az elbocsátó szép üzenetet” (4.), és a „látszatpályáztatás zajlott a vezető mentőtiszteknél? (14.) tételszám alatti közlések olyan tényállítások, melyek valóságtartama az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert.

A 2. tétel kapcsán a törvényszék rámutatott, hogy a felperes maga sem vitatta azt a tényt, mely szerint megbízott főigazgatója a felperes főigazgatóságán öt olyan személlyel létesített közalkalmazotti, illetve megbízási jogviszonyt, akik korábban egészségügyi területen nem dolgoztak, ezért a „szakmán kívüli vezetők” kijelentés a valóságnak megfelelt.

Az 5. tételt illetően rögzítette, hogy nem vitásan a vezető mentőtisztek határozott idejű megbízatása 2016. június 30-án lejárt, az új vezető mentőtisztek kiválasztására a felperes pályázatot írt ki. Tény, hogy az újabb vezetői megbízást nem kapott vezetők közalkalmazotti jogviszonya nem szűnt meg, de a cikk erre kifejezetten utalt is azzal, hogy úgy fogalmazott „elég nehéz elképzelni, hogy aki évtizedek óta vezetőként, főként irodai munkát végzett, most beosztottként visszaül az autóba vonulni”. Az 5. kitétel a cikk szövegösszefüggéseire figyelemmel azt a valós tényt közölte, hogy - a

személycsere okától függetlenül - a korábbi vezetők vezetői pozíciója megszűnt.

A 4. tételszám alatti kijelentés értékítélettel terhelt tényállítás, melynek valóságtartalmát a felek egyező nyilatkozata, "M", "N" és "O" tanúvallomása, valamint "P" és "Q" írásbeli nyilatkozata igazolta.

A 14. tételszám alatti címszó a szöveg kontextusra figyelemmel tartalmilag valójában nem kérdést, hanem véleménnyel vegyes tényállítást fogalmazott meg. A törvényszék rámutatott, hogy a „látszatpályáztatás” kifejezés azt jelenti, hogy az új szakmai vezetők személyére vonatkozó döntés nem egy szakmailag megalapozott, korrekt pályáztatási folyamatban, hanem a nyerteseket előre és önkényesen meghatározva született meg. A pályáztatás látszat jellegének alátámasztásaként felsorolt állítások valóságát a felperes elismerte. Nem vitatta a pályázat kiírásának időpontjára, a pályázat határidejére, a pályázati kritériumok megváltoztatására, a személyes meghallgatások időpontjára, a bíráló bizottság összetételére és a pályázati eljárás eredményére vonatkozó tényállításokat. Elismerte, hogy volt olyan pályázó, aki meghallgatás nélkül nyert kinevezést, hogy évtizedek óta szolgáló és egy-két évvel a nyugdíj előtt álló vezető mentőtisztek nem kaptak újabb vezetői megbízatást. Nem vitatta azt sem, hogy az újonnan kinevezettek között van olyan személy, aki egy éve végzett a mentőtiszti főiskolán. A törvényszék hangsúlyozta, hogy a valóság bizonyítása körében nem az volt releváns tény, hogy a felperes megbízott főigazgatójának a kinevezésekkel kapcsolatos döntése mennyiben volt szakmailag megalapozott, hanem az, hogy a döntés milyen eljárásban született meg, a vezető pozícióra pályázók megmérettetése mennyiben minősíthető látszólagosnak. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a „Látszatpályáztatás” címszó alatt megjelölt tények egy része önmagában nem, de a bizonyítási eljárás során feltárt további tényekkel együttesen értékelve, már megalapozta a pályáztatás látszólagos jellegére vonatkozó következtetést. Utalta arra, hogy "R" és "M" tanúvallomása során az operatív igazgató, illetőleg a kinevezettekkel közvetlen munkakapcsolatban álló felettes regionális igazgató szakmai véleményét nem kérték ki, a bíráló bizottságnak kizárólag a régió vezetője volt a tagja. A bíráló bizottságban nem vitatottan szerepelt olyan személy is, aki maga is pályázott, ami az objektív, pártatlan elbírálás alapvető követelménye szempontjából akkor is nonszensznek minősíthető, ha az érintett nem a saját riválisainak pályázatát értékelte. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint "M" tanúvallomása alátámasztotta azt az alperesi hivatkozást is, mely szerint ... Megyében az lett a vezető mentőtiszt, aki - miután meghallgatását kérte a felperes megbízott főigazgatójától - a pályázati eljárást megelőzően hangoztatta, hogy ő nyeri el ezt a pozíciót.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § /1/ bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kizárólag a 2., 5., 4., és 14. tételszám alatti cikkrészletekkel kapcsolatban annak megváltoztatását kérte azzal, hogy az ítéletábra kötelezze az alperest a fellebbezésben részletesen megfogalmazott helyreigazító közlemény közzétételére.

Arra hivatkozott, hogy a „szakmán kívüli vezetők” (2.) cikkrészlet azért valótlan, mert valamennyi érintett munkatárs a kinevezési okiratok és a munkkörü leírások által alátámasztottan a saját szakterületén és a gyakorlatához kapcsolódó munkakörben került foglalkoztatásra, ezért az ítélet ezzel ellentétes megállapítása téves. A hivatkozott munkatársak - **"S"** és **"T"** kivételével - a cikk megjelenésének időpontjában nem voltak vezetők, így a cikkrészlet ezen állítása is téves.

Az 5. tételszám alatti „elhivatott mentőtisztek kerültek lapátra” tényállítás valótlan, mert a cikk más részeivel együtt azt sugallja, hogy a tíz megyei vezető megbízatása a mentőtiszt elbocsátásával, kirúgásával, azaz lapátra kerülésével valósult meg. Ugyanakkor az érintettek szolgálati viszonya megmaradt. A cikk megfogalmazása túlmént azon a határon, ami belefér a kisebb csúsztatásba, pontatlanságba, az már nyíltan ellenséges, a mentőszolgálat vezetése ellen hangoló szándékkal íródott és hamis látszatot kelt.

A 4. tételszám alatti **"..."** cikkrészlet ugyancsak valótlan, mert az elsőfokú eljárás során ismertté vált adatok szerint a hírlevél június 30-án került kiküldésre, az ítélet ezzel szemben két érintett pályázó nyilatkozatára építve állapította meg, hogy a pályázók között voltak olyan személyek, akik a hírlevelet csak másnap, július 1-jén nyitották meg. Ez alapján a sérelmezett állítás valóságtartalma nem bizonyított. Utalt arra, hogy a cikk további megfogalmazásai ezzel kapcsolatban is „elbocsátásról” tesznek említést, ugyanakkor nem a szolgálati jogviszony megszüntetéséről, hanem a pályázati eredmények kihirdetéséről volt mindössze szó. Az „elbocsátás” szó ismételt megjelenítése tehát a valótlanosság súlykolásának tekintendő, ami végigkövethető az egész cikkben.

A 14. tételszám alatti „Látszatpályáztatás zajlott a vezető mentőtiszteknél?” részre vonatkozóan a felperes kifejtette, hogy az alperes által felhozott és az elsőfokú bíróság által igazoltnak talált körülmények, illetőleg tények nem alkalmasak arra, hogy a sérelmezett cikkrészlet valóságtartamát alátámasszák. A pályázat kiírásának időpontja jogszerű volt, a pályázati

határidőt a Kjt. vonatkozó előírásai szerint határozták meg. A pályázati kritériumok menet közbeni módosítását jogszabály nem tiltotta, arra azért volt szükség, hogy a pályázók köre bővíthető legyen. A módosításra olyan időpontban került sor, hogy arra a pályázók még reagálhattak. A pályázati feltételek módosítása nem sérthette a fair eljáráshoz fűződő elvet. A felperes nem vitatta, hogy volt olyan pályázó, akinek a személyes meghallgatására nem került sor, ugyanakkor ez ugyancsak nem sértette a méltányos eljárás elvét, mint ahogy az sem, hogy a bíráló bizottságban nem az összes régió regionális igazgatója kapott helyt. Hangsúlyozta, hogy a pályázók mindegyike pontozásra került. A pontozás eredményét jegyzőkönyvben rögzítették, de az a munkáltatói jogkör gyakorlójának jogosultsága volt, hogy a bizottság javaslatát mennyiben veszi figyelembe. Abból a körülményből, hogy a vezető mentőtisztek személyével kapcsolatban nem kérték ki az operatív igazgató és a regionális igazgatók véleményét, még nem következik és nem is nyert bizonyítást az, hogy látszatpályáztatás zajlott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítást lefolytatva helyes tényállást állapított meg, és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Előadta, hogy a fellebbezésben támadott 2. tételszám kapcsán kétséget kizáróan bizonyítást nyert, hogy az újonnan kinevezett vezetők korábban egészségügyi szakmán kívül tevékenykedtek. Hangsúlyozta, nem annak van jelentősége, hogy a kérdéses vezetőknek mi a szakmája, hanem annak, hogy szakképzettségüket és tapasztalatukat nem az egészségügyi szakma területén szerezték meg.

Az 5. tételszám alatti cikkrészlettel kapcsolatban rámutatott, hogy a sérelmezett tényállítás a valóságnak megfelelt. A cikk teljes egészének szövegösszefüggése az olvasók számára nyilvánvalóvá tette, hogy a „lapátra kerülés” nem a szolgálati viszony, hanem a vezetői pozíció megszűnését jelenti. Visszautasította azt a felperesi feltevést, mely szerint a cikkrészlet megfogalmazása nyíltan ellenséges, az **felperes** vezetése ellen hangoló szándékkal íródott volna. Hangsúlyozta, hogy a helyreigazítási kérelem vizsgálata nem terjedhet ki a cikk írójának feltételezett szándékaira.

A 4. tételszám alatti cikkrészlettel kapcsolatban kifejtette, hogy a cikk nem a kiküldés vonatkozásában tartalmazott tényállítást a hírlevéllel kapcsolatban, hanem egy irodalmi fordulatot felhasználva arra vonatkozott, hogy a leváltott vezetők éppen Semmelweis napon kapták meg a leváltásukról szóló hírt, mégpedig olyan formában, hogy a nyertesek névsora jutott el hozzájuk. A meghallgatott tanúvallomások pedig ezt a tényállítást alátámasztották.

A 14. sorszám alatti cikkrészlettel kapcsolatban a felperes hangsúlyozta, hogy a pályázati feltételek megváltoztatása épp arra irányult, hogy olyan személyek

is megfeleljenek a pályázati kritériumoknak, akiket az adott vezetői pozíció betöltésével személy szerint meg kívántak bízni. A felperesi hivatkozással ellentétben sértette a fair és méltányos eljárás elvét az is, hogy a regionális igazgatók nem kaptak helyet a bíráló bizottságban. A tanúvallomások azt is alátámasztották, hogy a nyertes pályázók személye már jóval korábban beszédtéma volt, és ezek a szóbeszédok utóbb valóban bizonyultak. A pályázati folyamat látszólagosságát támasztja alá az is, hogy a több napig tartó személyes meghallgatásokról mindössze egyetlen jegyzőkönyv készült. A felperes az elsőfokú eljárásban nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, ismertetni azokat a szakmai szempontokat, amelyek alapján a bizottság a nyertes személyre javaslatot tett. Osztotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, mely szerint nonszensz, hogy a bíráló bizottság tagjai között szerepelt az egyik pályázó is.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem (Pp. 253. § /3/ bekezdés) korlátai között bírálta felül. A másodfokú eljárásban kizárólag a fellebbezésben támadott, a perbeli újságcikk 2., 5., 4. és 14. tételeszámai alatti közlések helyreigazítására vonatkozó kérelem elutasítására vonatkozó döntést vizsgálta, és megállapította, hogy a fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességükben, megfelelően, a Pp. 206. § /1/ bekezdése szerint értékelte, helyes tényállást állapított meg, a helyes tényállásból pedig helytálló jogi következtetésre jutott.

A fellebbezésben írtakra tekintettel az ítélet tábla az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni:

A 2. tételeszám alatti kitételrel kapcsolatban helyesen állapította meg a törvényszék, hogy - amint arra a fellebbezési ellenkérelem is utalt - az újságcikk szövegösszefüggéseire is figyelemmel az alperesi közlésnek az volt a lényege, hogy az újonnan kinevezett vezetők nem rendelkeznek az egészségügyi szakma területén tapasztalattal. A „szakmán kívüli vezetők” tényállítása valóságtartamát alátámasztja az a tény, hogy a felperes fellebbezésében maga is elismerte, hogy **"S"** és **"T"** a cikk megjelenésének időpontjában már vezetői pozíciót töltött be, az újságcikk pedig éppen **"S"**ot nevesítette úgy, hogy ő lett az új gépkocsi osztályvezető, annak ellenére, hogy kertépítő mérnök végzettségű, „saját bevallása szerint sem ért a gépjárművekhez”.

Az 5. tételszám alatti kitételrel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az nem az érintett vezetők szolgálati jogviszonyának megszűnésére, hanem a vezetői pozícióból való leváltásukra vonatkozott. A „lapátra kerül” kifejezés ugyan valóban egyet jelenthet a közalkalmazotti jogviszony megszűnésével, ugyanakkor az újságcikknek az a kitétele, mely szerint „elég nehéz elképzelni, hogy aki évtizedek óta vezetőként, főként irodai munkát végzett, most beosztottként visszaül az autókba vonulni” egyértelművé tette, hogy a konkrét esetben az alperesi közlés mindössze a vezetői pozíció elvesztésére vonatkozik. E körben értékelendő az is, hogy az újságcikk egésze nem az egyes dolgozók, vagy vezetők szolgálati jogviszonyának megszűnésével, hanem az **felperes**nél történt vezetőváltással foglalkozott. Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezési érvelése e sérelmezett közlés kapcsán sem foghatott helyt.

A 3. tételszám alatti cikkrészletet illetően az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen állapította meg hogy a nyertes pályázók névsorát tartalmazó hírlevél - "N" tanúvallomására figyelemmel - a belső kommunikáció részét képezte. A hírlevél "O" tanúvallomása szerint június 30-án a délutáni órákban, 16.00 - 17.00 között, "N" tanúvallomása szerint 16.49 perckor került kiküldésre. A kiküldés időpontjából következően életszerű, hogy több érintett az e-mailt csak másnap nyitotta meg, ebből következően valós a cikknek az az állítása, mely szerint a leváltott vezetők éppen Semmelweis napon kapták meg az elbocsátó szép üzenetet. Az „elbocsátó szép üzenet” kitétel - a fellebbezésben írtaktól eltérően - ebben a szövegösszefüggésben mindössze egy, az általános műveltségben ismert irodalmi utalásként értékelendő, és nem a szolgálati viszony, hanem a vezetői pozíció megszűnésére utalt.

Az ítélet tábla szükségesnek tartja hangsúlyozni azt is, hogy amennyiben a hírlevél megküldésére és megnyitására június 30-én, vagyis a Semmelweis napot megelőző napon került volna sor, úgy ez a kisebb mértékű pontatlanság, ténybeli tévedés nem ad okot a sajtóhelyreigazításra, mert a cikk egészét tekintve az alperesi közlés valóságtartamára nincs kihatással.

A 14. tételszám alatti, a látszatpályáztatásra vonatkozó cikkrészlet vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a felperes által is elismert pályázati feltételek megváltoztatása, az a körülmény, hogy a pályázók meghallgatására azon a napon került sor, amikor a pályázat benyújtásának határideje letelt, továbbá az a körülmény, hogy egyes vezetők kinevezésére úgy került sor, hogy azok személyes meghallgatása nem történt meg, igazolják az alperesi következtetés helyességét. Ugyanígy a sérelmezett újságcikk valóságtartamát támasztja alá az a felperes által nem vitatott, az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan nonszensznek minősített körülmény,

hogy egy pályázat elbírálásban - bármilyen időtartamban és bármilyen körben is -részt vesz olyan személy, aki maga is pályázónak minősül. E tényekkel együtt kell értékelni azt az ugyancsak nem vitatott körülményt, hogy a leendő vezetőkkel közvetlen munkakapcsolatban álló felettesek nem voltak tagjai a bíráló bizottságnak, illetőleg azt, hogy "M" tanúvallomása által igazoltan a pályázatok eredményének megismerése előtt már szóbeszéd tárgyát képezte, hogy kik lesznek a vezető mentőtisztek, s utóbb e szóbeszéd valónak bizonyult.

A személyes meghallgatással kapcsolatban az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy maga a meghallgatásokról készült jegyzőkönyv is valótlanságokat tartalmaz, hiszen nem tünteti fel a bíráló bizottság tagjaként "H"-t. "U" ugyan olyan vallomást tett, mely szerint a személyes meghallgatás nélkül is tudtak a bíráló bizottság tagjai a vezető mentőtiszt személyére javaslatot tenni, mert a pályázókat és munkájukat évtizedek óta ismerték, ugyanakkor a tanú korábban úgy nyilatkozott „leginkább a szóbeli meghallgatáson szűrhető le, hogy az említett szempontok szerint milyenek a képességei a pályázónak, de természetesen figyelembe vették az írásbeli pályázatot is ...". Önmagában a tisztességes eljárás követelményébe ütközik, ha a pályázatot kiíró a személyes meghallgatást lényeges elemnek, kötelező eljárásnak minősíti, ugyanakkor azt nem minden pályázóval szemben folytatja le. Ugyanígy a tisztességes eljárás elvét sérti, ha a meghallgatás ugyan nem kötelező, de azt, hogy mely pályázó kerül meghallgatásra, semmilyen pályázati kritérium nem tartalmazza. A „látszattpályázat" kifejezés pedig - amint arra az elsőfokú bíróság is utalt - éppen azt juttatja kifejezésre, hogy a pályázattal eljárás nem felelt meg a tisztességes eljárás követelményének.

Mindezekre tekintettel - mivel a 14. tételszám alatti cikkrészlet a valós tényekből levont okszerű következtetésnek minősül - az ítélet tábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pernyertes alperesnek megtérítést igénylő, igazolt költsége nem merült fel, így e körben az ítélet tábla a döntéshozatalt mellőzte.

A feljegyzett fellebbezési illetéket a felperes személyes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Győr, 2016. évi december hó 8. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

Kiadó